

MIRALL DE LICANTROPIA

Text publicat a la revista *Serra d'Or*, núm. 219 (desembre 1977), pàgs. 39-40.

Josep Albanell

ZERO: EL LICANTROP O HOME-LLOP (SOLITARI) ÉS UN ÉSSER PELUT, DE DENTS GROGUES I DISLÈXIC (TAMBÉ POT SER MIOP), QUE A L'ALTA NIT UDOLA (D'AMOR) TOT MIRANT LA LLUNA I FENT CARRISQUEJAR LES DENTS (PER CAUSA DE LA FEBRE: SOL SER TÍSIC, ENCARA QUE TAMBÉ POT SER EPILÈPTIC). EN EL FONS, EL LICANTROP, TOTHOM HO SAP, ÉS NOMÉS UN ÉSSER DESGRACIAT QUE, PER MÉS GREUGE, VA MOGUT.

Es guaitava al mirall, palpant-se, lentament, els ulls, la boca, les galtes, introduint els dits, com rasclets, entre els cabells. Cansat. La sentia, com si tot transcorregués molt lluny d'on ell estava, desvetllant-se a la cambra.

I anem de fred en fred, sense pensar-hi.

Tant era. Tant era, tant era, tant era!

«Tu ets el centre del món, oi, el món es deforma segons les radiacions que tu emets.» Tenia un gra a la cara.

Ara ¿qui et vindrà a veure? ¿per a qui seràs bella?

Es guaitava al mirall com si fos una espècie nova de bèstia.

I una grossa por, grossa por, li creixia al mig del pit.

És com llevar-se amb lleganyes i empastifat de teranyines.

Li va dir T'ESTIMO (més del que et penses, més del que em pensava), i ella el va mirar amb aquells ulls foscos i perplexs. Hagués pogut dir «ets un amic, un germà, un conegut». Va dir: «no he cregut mai que fossis part de la meva vida», que és com dir: «per a mi com si no existissis, vós». Tant era. D'una manera o altra venia a dir: «La porta és al capdavall del corredor, a mà dreta.» Se'n va anar. L'amor li corcava la sang. A la televisió havia sentit algú pontificar, en alguna d'aquelles pel·lícules, que en l'amor tot és qüestió d'esperar. Va esperar llargament. Creia devotament que sí, que un dia la tindria al seu costat demanant-li vida. I la hi va

tenir. Vella i pansida. I dintre un taüt, morta. Els de la pel·lícula de la televisió s'havien equivocat. I va ser un altre qui va dir allò d'«asseu-te al portal de ca teva a esperar que passi el cadàver del teu enemic». I ella no era el seu enemic, sinó el seu amor. Pensava: «ara només em resta morir-me».

Es guaitava al mirall, palpant-se, lentament, els ulls, la boca, les galtes.

El mirall que reflecteix, inflexiblement, la seva imatge crispada.

El darrer vers, però, jaurà en l'oblit car sols jo en sé el secret i la cadència.

Sí que em faria escopir sang.

algú talla una llesca de l'últim pa del dia a prop del pit; la guerra al vas, la ràdio què s'empesca?

cap pietat pels silencis passats.

Empestat d'abúlia.

Esclafaria, esbocinaria el mirall a cops de puny, d'un cop de puny.

Aquest matí ha fet l'amor amb ella. Li ha costat cent trenta-quatre pessetes més sis de propina: cent quaranta. Coses que passen. El despertador ha trucat a quarts de set, com sempre. Res a dir. Endormiscat encara se n'ha fet memòria i l'ha vista, els pits altius, la mirada perduda i indecisa, el cabell tallat a flor de nuca. Allà mateix, entre el son i la vetlla, l'ha anat despullant a poc a poc amb dits de somni i s'han estimat. Quan s'ha despertat de bo de bo ja quasi eren quarts de set i s'ha hagut de vestir d'una esgarrapada i prendre un taxi per arribar a l'hora al taller. El rellotge, ei, que no perdona. Però encara ho recorda tot: la centèsima vegada que l'estima per primera vegada, sol. Era tèbia, ella, aquest matí.

Ella, diu.

Mai.

I un dia, ho sap, es fondrà lentament en *l'escuma dels dies*.

Li lluïa als ulls l'espant: ara no calia fingir, dissimular, interpretar cap paper. Els records embordeeixen, s'embordeeixen, buiden, es buiden. Exhaust.

i un fantasma a la pell que em diu que un res hi ha enllà de la certesa de cada bes.

Ni un bes: el mirall ho sap, cap bes.

Està sol. Aquesta és la primera –i no pas la més dolorosa- constatació quan el dia comença a espesseir-se a l'entrada d'una nit de llum rodona, en l'habitació que put a home. Sol. El llum de la capçalera projecta *llargues ombres* damunt els mobles i les parets que són com dones refusant besades en nits de revetlla. Un sanglot aturat a la gola i una pressió malaventurada damunt el pit que el nyaufa com un infart. Es deixa anar damunt el llit i el sobten unes incontenibles ganes de cridar com una criatura desamparada. Són els nervis, es diu, són els nervis. els nervis. els nervis. I es troba parlant sol, amb la mirada perduda damunt un plec dels llençols, mentre s'adona que la veu li tremola i li va pujant de to i l'aigua dels ulls li deforma els objectes massa familiars de la cambra. I mira la lluna, rodona, histèric, abandonat enmig de la desolació del pis buit, la cambra buida, el llit buit. L'udol.

Mirar-la. Veure com es va posant una peça i una altra. Dir: No t'estimo.

Ella –una estona d'amor, cap estona de companyia- s'acostava.

Ella –una estona de companyia, cap estona d'amor- s'allunyava.

Aquesta mena de gent, ni intel·lectuals ni artistes, una mica cultes però més incultes del que voldrien ser, una mica pedants, una mica víctimes d'ells mateixos, de la competició que els ha vist néixer i els ha fet créixer, de vegades cíncics, de vegades malèvols, perduts i aprenents de miserables, sempre amb la banalitat com a retret, plens de nafres amagades, ridículs, poderosos o tràgics, aquesta mena de gent: una mala raça que pateix intensament.

Nosaltres som de la lluna els hereus. Plorem de nit.

Amputar. S'espantava, mirant-se.

i a dins de tu i a dins de mi la nit i la tardor contenen silents les hores que ja han passat,

gota a gota, toxines de por al torrent sanguini

Aprèn que el tren no espera mai ningú...

I ara, a la fi, el mirall buit.

PEP ALBANELL

En cursiva un fragment d'un vers de Catul, tres fragments de Gabriel Ferrater, cinc fragments de Teresa d'Arenys i un títol de Boris Vian.